

Arrest

nr. 243 003 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 november 2018 en heeft zich op 20 november 2018 vluchteling verklaard.

1.2. Op 27 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 april 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1995 in Quetta (Balochistan, Pakistan). U leefde hier samen met uw familie langs vaderszijde. Uw vader kwam in 2000 om het leven in een auto-ongeluk in Iran. Hij was daar voor het huwelijk van de zus van uw moeder. In 2010 behaalde u uw diploma van de tiende graad waarna u hogere secundaire studies aanvatte. In 2012 raakte uw broer evenwel gewond in een bomaanslag waardoor u uw examens niet heeft mee kunnen doen. Uiteindelijk behaalde u wel uw diploma in 2014.

U groeide op als moslim van de soennitische strekking, maar u bekeerde zich in 2012 tot de sjiiitische strekking. U had namelijk veel vrienden die sjiïet waren en zij namen u mee naar de plechtigheden rond ashura. Hierna leerde u steeds meer over het sjiïsme en u besloot zich dan ook te bekeren. Enkel uw moeder wist hiervan. Aan het einde van 2014 betrapte uw nonkel u echter wanneer u naar de imam bargah ging. Hierna doorzocht uw familie uw kamer en daar vonden zij allerlei zaken die enkel sjiïeten gebruiken bij hun gebeden. Wanneer u hierna thuiskwam werd uw grootvader bijzonder kwaad op u en hij dreigde ermee u te vermoorden. Om de situatie wat te laten afkoelen, besloot uw moeder dat u beter even naar uw broers in Qatar zou reizen.

Na een verblijf in Qatar van januari tot juni 2015 besloot u dat u iets zinnigs met uw leven wou doen en beginnen te studeren. U keerde daarom terug naar uw huis in Pakistan waar tevens uw nonkels en grootvader verbleven. Deze keer negeerden uw nonkels u en leek de rust aanvankelijk wedergekeerd. Na vier of vijf dagen begon u echter dreigtelefoons te krijgen. Aangezien enkel uw familie weet had van uw bekering vermoedt u dat zij achter deze telefoontjes zaten. U ging klacht indienen bij de politie, maar zij konden niets voor u betekenen. U verliet daarom Pakistan in augustus of september 2015 om veiligere oorden op te zoeken.

U reisde naar Zwitserland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op advies van anderen besloot u te liegen over de werkelijke reden van uw vertrek en daarom heeft u in Zwitserland verkeerdelijk beweerd dat u gerekruteerd werd door de moellah van uw moskee. Op 28 november 2017 ontving u hier een weigeringsbeslissing, die op 12 september 2018 ook in beroep bevestigd werd door de rechtbank. Hierna reisde u verder naar België waar u op 20 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Aangezien België Zwitserland gezien de Dublin-regeling verantwoordelijk achtte voor uw verzoek om internationale bescherming werd uw verzoek om internationale bescherming door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard op 27 maart 2019. Deze beslissing werd echter ingetrokken, waarna uw dossier werd overgemaakt aan het CGVS.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u vermoord te worden door uw familie vanwege uw bekering. U geeft ook aan dat de situatie in Baluchistan bijzonder gevaarlijk is.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, twee schooldocumenten en een police clearance. U legde tevens de kopieën van een bladzijde van uw paspoort neer evenals 11 foto's van uw reisweg.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt ten eerste dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11,

M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking (CGVS p.2).

Zo bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u in juni 2015, na uw verblijf in Qatar, nog teruggekeerd bent naar Pakistan. U legt immers allereerst geen enkel bewijs voor van uw recent verblijf in of van uw terugkeer naar Pakistan. Zo laat u het na om uw originele paspoort neer te leggen. U beperkt zich slechts tot een kopie van de eerste bladzijde waaruit geenszins uw reisweg kan worden afgeleid. Uw verklaringen betreffende de reden voor het ontbreken van dit document kunnen daarbij niet overtuigen. Bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u namelijk dat u uw paspoort verloren was op zee (zie verklaring DVZ, punt 28). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u uw paspoort zelf heeft verscheurd in Turkije om repatriëring te vermijden (CGVS p.6). Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het ontbreken van uw paspoort doen vermoeden dat u in werkelijkheid nog wel over dit paspoort beschikt, maar het tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties daar het mogelijk informatie bevat die in strijd is met uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan een simpele ontkenning (CGVS p.23). Ook bij een tweede confrontatie ontkende u ooit verklaard te hebben uw paspoort verloren te zijn op zee (CGVS p.24). U zou wel andere documenten verloren hebben op zee, maar uw paspoort zat daar niet bij (CGVS p.24). Een eenvoudige ontkenning van eerdere verklaringen zonder hier een overtuigende reden voor te geven kan evenwel allerm minst overtuigen. U slaagde er voorts niet in om op eender welke andere wijze uw recente verblijf in Pakistan aan te tonen. U werd hier nochtans duidelijk naar gevraagd (CGVS p.21). U bent bovendien bijzonder actief op Facebook en u legt wel tal van foto's neer van uw reis door Iran, Turkije en Griekenland. Dat u heden niet in staat bent om enig document neer te leggen waaruit kan worden afgeleid dat u in de zomer van 2015 in Pakistan verbleef, is dan ook bijzonder merkwaardig.

Gezien het gebrek aan documenten ziet het CGVS zich verplicht zich te baseren op uw verklaringen betreffende uw recent verblijf in Pakistan die eveneens allerm minst overtuigen. Zo is het allereerst vreemd dat u geen concrete informatie kan geven over het moment waarop u Pakistan definitief heeft verlaten. U geeft immers aan ergens eind augustus of september 2015 vertrokken te zijn (CGVS p.7). Dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet concreet in de tijd kan plaatsen doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Ook over de duur van uw verblijf bij een vriend van uw broer in Taftan vlak voor uw vertrek in Pakistan kon u enkel zeer vaag beschrijven met het vermoeden dat dit waarschijnlijk een week duurde (CGVS p.7). Uw onwetendheid betreffende deze periode verklaarde u doordat u in deze periode nooit buitenkwam (CGVS p.7). Buitenkomen is evenwel geen vereiste om tijd te kunnen inschatten. Van iemand die ondergedoken leefde en wiens leven bedreigd werd kan minstens verwacht worden dat die de duur van deze periode met enige zekerheid kan benoemen, in casu quod non. Bovendien is het bijzonder opvallend dat u er in slaagt verschillende bomaanslagen te benoemen in 2012 en 2013, maar dat u er niet in slaagt om de meer recente incidenten van 2014 en 2015 te benoemen (CGVS p.14). Aangezien u noch aan de hand van verklaringen noch aan de hand van documenten heeft kunnen aantonen dat u in Pakistan verbleef tot januari 2015 en van juni tot augustus of september 2015, rijst dan ook het vermoeden dat uw Pakistan reeds langer heeft verlaten dan u wenst te laten uitschijnen. Dit wijst niet alleen op een gebrek aan medewerking waardoor uw algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnd wordt, maar dit plaatst uw asielrelaas ook op losse schroeven. Indien u immers niet in Pakistan verbleef in de zomer van 2015, is het eveneens niet mogelijk dat u er bedreigd werd.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in ernstige mate ondermijnd wordt door uw leugenachtige verklaringen ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten. U gaf hier namelijk een andere geboortedatum op en u loog er over de problemen die u gekend zou hebben in Pakistan (CGVS p.4, 8, 22). Hoewel u aangeeft spijt te hebben van dit gedrag en nu de waarheid te willen spreken, lijken uw verklaringen betreffende uw recente verblijf in Pakistan er al eerder op te wijzen dat u zich wederom beroept op leugenachtige verklaringen (CGVS p.22). Dat u het bovendien naliet om in Zwitserland meteen de waarheid te vertellen over uw werkelijke vrees in Pakistan ondermijnt op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan.

Ten derde kan het CGVS weinig geloof hechten aan uw beweerde bekering tot het sjiïsme. Hoewel het CGVS het mogelijk acht dat u vrienden heeft van allerlei religieuze achtergronden en u een redelijk open houding aanneemt ten aanzien van religie, heeft u het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u zich werkelijk heeft bekeerd. Zo wordt de geloofwaardigheid van deze verklaring reeds in ernstige mate ondermijnd doordat u vergat te vermelden bij uw interview bij de DVZ dat u zich beschouwde als sjiïet. U verklaarde hier namelijk nog duidelijk soenniet te zijn (zie verklaring DVZ, punt 9). Uw bewering dat deze vraag u niet gesteld werd bij uw interview bij DVZ kan hierbij niet overtuigen, daar uw verklaringen u bij DVZ werden voorgelezen en u die heeft ondertekend ter goedkeuring (CGVS p.23). U kreeg bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS daarnaast de kans om eventuele bemerkingen te geven aangaande uw interview bij DVZ. U gaf hier echter aan geen opmerkingen te hebben (CGVS p.3). Voorts is het opvallend dat u tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland geen enkele melding heeft gemaakt van deze bekering (CGVS p.8). Indien u werkelijk op basis van deze bekering een terugkeer naar Pakistan onmogelijk acht, kan immers van u verwacht worden dat u deze problemen bij een verzoek om internationale bescherming zou aanhalen.

Voorts kon er worden vastgesteld dat u nauwelijks kan vertellen over uw bekering. Zo werd u herhaaldelijk gevraagd tot welke strekking binnen het sjiïsme u zich bekeerde. Hierbij ontweek u telkens de vraag door over een ander onderwerp te beginnen. Pas bij de derde concrete vraag gaf u aan dat u tot de strekking van de twaalf imams behoorde (CGVS p.8-9). Dat u zoveel vragen nodig heeft om een dergelijk simpel en essentieel aspect van uw religie te verduidelijken lijkt er eerder op te wijzen dat u tijd trachtte te kopen door vragen te ontwijken zodat u een correct antwoord kon bedenken. Daarnaast slaagde u er niet om het concrete moment waarop u zich bekeerde te benoemen. U gaf immers slechts zeer algemeen het jaar 2012 aan (CGVS p.9). Zelfs na enkele bijvragen kwam u niet verder dan de bewering dat u zich misschien wel ergens in de derde of vierde maand van 2012 bekeerde (CGVS p.9). Van iemand die een dergelijk drastische keuze maakt, kan evenwel een meer concreet moment verwacht worden waarop die zich zou hebben bekeerd, in casu quod non. U slaagde er daarnaast niet in om een overtuigende en concrete motivatie te geven voor uw bekering. Zo gaf u, wederom na herhaaldelijke vragen, slechts in algemene termen aan dat u zich aangetrokken voelde tot de rituelen, en de simpeldheid van het sjiïsme (CGVS p.8-9). Sjiïeten kennen volgens u ook veel meer over hun geloof dan soennieten (CGVS p.9). Van iemand die een dergelijk controversiële stap zet om zich te bekeren kan nochtans verwacht worden dat die hier een veel meer concrete motivatie voor kan geven dan dergelijke vage beschrijving. U werd daarom nogmaals gevraagd naar deze concrete reden waarna

u begon te beschrijven welke fouten u als soenniet geleerd had over sjiiten (CGVS p.9-10). Dat u leerde dat de sjiiten niet zo slecht waren als de soennitische extremisten lieten uitschijnen vormt evenwel wederom geen voldoende motivatie om u te bekeren. U bent er dus niet in geslaagd om te verklaren waarom u het sjiisme verkoos boven het soennisme. Hierbij is het overigens opvallend dat de enige concrete stap die u zette om kennis te vergaren over het sjiisme zich beperkte tot bezoeken aan imam bargahs (CGVS p.10). Van iemand die een dergelijk grote stap gaat zetten zou namelijk verwacht kunnen worden dat die hier ook via andere kanalen de nodige opzoekingen over doet, in casu quod non. Hierdoor kan er weinig geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering.

Het is voorts opvallend dat u er gedurende twee jaar in slaagde uw geloof te verbergen voor uw familie. U verklaart nochtans dat u geregeld naar de imam bargah ging en deelnam aan verschillende ceremonies, waarvan sommigen ook 's nachts plaatsvonden en woonde in hetzelfde huis als uw nonkels (CGVS p.18). Ook over het moment waarop uw familie ontdekte dat u bekeerd was bleef u bijzonder vaag. U verklaarde namelijk dat het aan het eind van 2014 gebeurde (CGVS p.17). Pas na een bijvraag verklaarde u dat het in de elfde maand was en dat u de martelaren herdacht (CGVS p.17). Toch liet u het na dit ingrijpende moment concreet in de tijd te plaatsen, hetgeen op zijn minst bevreemdend is. Tot slot bleek uw kennis over uw nieuwe geloof danig beperkt dat de ongeloofwaardigheid van uw bekering nogmaals bevestigd wordt. Zo gaf u aan dat de sjiiten vasten tijdens de ramadan, in de maand muharram, op ashura, de veertigste dag van muharram en de overlijdensdagen van de imams (CGVS p.10). Uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat het op ashura aangeraden wordt voor soennieten om te vasten, maar dat dit sterk ontraden wordt onder sjiiten. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat er heel wat meer dagen zijn waarop het voor sjiiten aangeraden is te vasten, dan u zelf vermeldt. Dat u een dergelijk essentieel aspect van uw nieuwe geloof niet correct kan benoemen, ondermijnt dan ook nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er dient immers op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. U heeft duidelijk niet voldaan aan deze vereisten en er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bekering.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering, is het ten vierde tevens ongeloofwaardig dat u hierdoor vervolging zou gekend hebben. Deze vaststelling wordt overigens bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent. Zo legt u hier geen enkel bewijs van neer. U verklaart nochtans oneindig veel dreigtelefoons gekregen te hebben (CGVS p.19). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u hier enig bewijs kan van voorleggen. Zelfs van de klacht die u tegen uw belagers indiende legt u geen enkel begin van bewijs neer (CGVS p.6). Voor het ontbreken van deze klacht legde u bovendien danig tegenstrijdige verklaringen af, dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering een klacht te hebben ingediend. U verklaarde namelijk eerst dat uw moeder die verloren heeft (CGVS p.5). Vervolgens verklaarde u dat uw moeder als ongeletterde vrouw de FIR heeft weggegooid om dan weer te beweren dat uw moeder ze mislegde (CGVS p.21). U voegde hier ook nog eens aan toe dat u in feite geen idee heeft of uw moeder deze FIR heeft (CGVS p.21). Hierbij is het daarenboven vreemd dat uw moeder uw FIR bewaarde en niet u zelf, die de klacht had ingediend. Hierop gewezen, slaagde u er niet in hier een verklaring voor te geven (CGVS p.21). Ook uw verklaringen over uw beweerde problemen konden allerminst overtuigen. Zo is het vreemd dat u nadat uw familie ontdekte dat u zich bekeerd had en uw grootvader er zagezegd mee gedreigd had u te vermoorden, simpelweg nog een tot twee maanden bleef wonen bij uw familie (CGVS p.7, 8, 17, 18). Zelfs nadat u veilig en ver weg was van uw familie in Qatar, keerde u daarenboven terug naar Pakistan en trok u er terug in bij de familie die u vreesde (CGVS p.19). Dat u herhaaldelijk en vrijwillig verbleef bij de personen die u zagezegd vreesde staat lijnrecht tegenover uw beweerde vrees en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate. U werd met dit vreemde gedrag geconfronteerd, maar slaagde er niet in om een verklaring te geven (CGVS p.19). U heeft daarenboven nauwelijks getracht bescherming te zoeken. Het bleef bij de (ongeloofwaardig bevonden) ene klacht die u zou hebben ingediend, u zou vervolgens zelfs nooit meer zijn gaan informeren bij de politie naar de stand van het onderzoek (CGVS p.21). Voorts heeft u geen andere stappen ondernomen (CGVS p.21). Uw verklaring dat u te bang was om dergelijke stappen te zetten valt niet te vereenzelvigen met uw verblijf bij dezelfde

personen die u bedreigden (CGVS p.18, 21). Bovendien kan verwacht worden dat u eerst al uw beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst uitput alvorens elders bescherming te vragen, in casu quod non.

Aldus bent u er niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van uw bekering, noch van de problemen die u hierdoor zou gekend hebben. Wat betreft uw algemene bewering dat het leven onveilig is in Balochistan dient er op gewezen te worden dat iedere vrees in concrete dient worden aangetoond (CGVS p.13, 17). De loutere verwijzing naar een algemene problematiek volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt.

Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat de aanslag waarbij uw broer gewond raakte op zich niet wijst op een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten aanzien van u (CGVS p.6, 11). U heeft ook na deze aanslag een bestaan kunnen uitbouwen in Pakistan en u heeft doorheen uw verzoek om internationale bescherming nooit aangegeven dat u hierdoor problemen zou gekend hebben. U gaf immers duidelijk aan dat uw enige vrees ten aanzien van Pakistan de vervolging van uw familie was omwille van uw bekering en de algemene onveiligheid te Balochistan (CGVS p.17)

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en

zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balochistan te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Balochistan een lange strijd tussen separatisten en de overheid kent, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army en de Baloch Liberation Front strijden voor meer politieke autonomie. Het conflict in Balochistan valt evenwel qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in de minder bevolkte tribale districten in KP. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld voornamelijk geconcentreerd is in de stad Quetta en in mindere mate voorkomt in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Balochistan plaatsvinden zijn doelgericht van aard. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. In de provincie vonden voorts nog steeds aanslagen plaats waarbij christenen, Hindus en de sjiitische Hazara-minderheid gevisieerd werden. Het aantal veiligheidsincidenten in Balochistan daalde in 2018-2019 ten opzichte van het voorbije jaar. Echter steeg het aantal slachtoffers bij deze incidenten, wat erop wijst dat de gepleegde aanslagen dodelijker zijn, maar bleef het aantal burgerslachtoffers nog steeds relatief beperkt in de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balochistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balochistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balochistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. Uw paspoort en de door u neergelegde foto's werden reeds besproken. Uw identiteitskaart, geboorteakte, schooldocumenten en police clearance zijn hoogstens een bewijs van uw identiteit, nationaliteit en opleidingsniveau, dewelke hier niet ter discussie staan, alsook van uw verblijf in Pakistan tot het einde van 2014, hetgeen evenmin betwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken gevoegd.

Ter zitting van 13 oktober 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij volgende documenten voegt:

- een kopie van een verklaring van de voorzitter van de "*Balochistan Shia Conference*" in Quetta van 4 oktober 2020;
- een kopie van een brief van de leider van de iman bargah moskee van 3 oktober 2020.

De originelen van deze stukken worden getoond ter zitting.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker preciseert voorts niet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker laat bovendien na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van artikel 41 van het Handvest zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.2.2. Verzoeker geeft aan bij een terugkeer naar Pakistan te vrezen te worden gedood door zijn familie omwille van zijn bekering tot het sjiisme. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij in juni 2015, na zijn verblijf in Qatar, nog zijn teruggekeerd naar Pakistan nu (1) hij nalaat om zijn origineel paspoort neer te leggen en tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het ontbreken van dit paspoort, alsook dat verzoeker nalaat om zijn recent verblijf op enige andere wijze te staven en (2) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn recent verblijf in Pakistan evenmin kunnen overtuigen nu (a) hij geen concrete informatie kan geven omtrent het ogenblik waarop hij Pakistan definitief heeft verlaten, (b) verzoeker ook over de duur van zijn verblijf bij een vriend van zijn broer in Taftan erg vaag blijft, (c) verzoeker er in slaagt om bomaanslagen in 2012 en 2013 te benoemen, doch er niet in slaagt meer recente incidenten van 2014 en 2015 te benoemen; (ii) de vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten ver zijn geloofwaardigheid ondermijnt; (iii) verzoeker zijn bekering tot het sjiisme niet aannemelijk weet te maken vermits (1) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vergat te vermelden dat hij zich identificeert als sjiiet, (2) hij ook tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland met geen woord heeft gerept over zijn bekering, (3) hij nauwelijks iets kan vertellen over zijn bekering, (4) het niet aannemelijk is dat verzoeker, die in hetzelfde huis als zijn ooms woonde, zijn geloof gedurende twee jaar voor zijn familie zou hebben kunnen verbergen en (5) verzoekers kennis over het nieuwe geloof danig beperkt is; (iv) verzoekers voorgehouden vervolging ten gevolge van zijn voorgehouden bekering hoe dan ook ongeloofwaardig is nu hij (1) hiervan geen enkel bewijs voorlegt en over het ontbreken van bewijsstukken inconsistente verklaringen aflegt, (2) verzoekers verklaringen aangaande de beweemde problemen niet kunnen overtuigen, (3) de vaststelling dat hij bij zijn familie die hij vreesde bleef wonen gedurende twee maanden na de ontdekking en nadien nog zou zijn teruggekeerd zijn vrees ondermijnt en (4) verzoeker nauwelijks getracht heeft bescherming te zoeken; (v) verzoekers algemene bewering dat het leven in Balochistan onveilig is niet kan volstaan, nu hij immers *in concreto* dient aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt; (vi) uit het feit dat verzoekers broer bij een aanval gewond raakte niet kan volstaan om te besluiten tot een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker en hij dit ook nooit heeft aangegeven als reden voor problemen in Pakistan en (vii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en

artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk in Quetta in de Pakistaanse provincie Balochistan te hebben verbleven na zijn verblijf in Qatar van januari tot juni 2015 en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België en dus op zijn eventuele nood aan bescherming. Daarenboven kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden bekering tot het sjiïsme en kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de vervolging die hij dientengevolge zou hebben gekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de

ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.5.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker er, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, niet in geslaagd is om aan te tonen dat hij in juni 2015, na zijn verblijf in Qatar, nog is teruggekeerd naar Pakistan.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat om enig bewijs voor te leggen van zijn recent verblijf in of zijn terugkeer naar Pakistan. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de verzoeker om internationale bescherming een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande de reden waarom hij slechts een kopie van de eerste bladzijde van zijn paspoort kan voorleggen inconsistent zijn. Daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog liet optekenen dat hij zijn origineel paspoort is verloren op zee (administratief dossier, stuk 20, vraag 28), verklaart hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans dat hij het paspoort zelf heeft verscheurd in Turkije om een repatriëring tegen te gaan (administratief dossier, stuk 6, p. 6). Verzoekers tegenstrijdige verklaringen betreffende het ontbreken van zijn paspoort doen vermoeden dat hij bewust informatie tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er dient te worden benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring onvoldoende zijn om de tegenstrijdigheid te herstellen. Verder dient te worden opgemerkt dat, hoewel verzoeker uitdrukkelijk werd verzocht om op eender andere wijze zijn recent verblijf in Pakistan aan te tonen (administratief dossier, stuk 6, p. 21) en ondanks het feit dat hij bijzonder actief is op Facebook en tal van foto's neerlegt van zijn reis doorheen Iran, Turkije en Griekenland (administratief dossier, map 'Documenten'), hij tot op heden heeft nagelaten om enig document neer te leggen waaruit kan worden afgeleid dat hij in de zomer van 2015 in Pakistan verbleef. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de voorgehouden verblijfplaats(en) voor de komst naar België en het vluchtrelaas van verzoeker.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht vastgesteld als volgt:

“Gezien het gebrek aan documenten ziet het CGVS zich verplicht zich te baseren op uw verklaringen betreffende uw recent verblijf in Pakistan die eveneens allerm minst overtuigen. Zo is het allereerst vreemd dat u geen concrete informatie kan geven over het moment waarop u Pakistan definitief heeft verlaten. U geeft immers aan ergens eind augustus of september 2015 vertrokken te zijn (CGVS p.7). Dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet concreet in de tijd kan plaatsen doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Ook over de duur van uw verblijf bij een vriend van uw broer in Taftan vlak voor uw vertrek in Pakistan kon u enkel zeer vaag beschrijven met het vermoeden dat dit waarschijnlijk een week duurde (CGVS p.7). Uw onwetendheid betreffende deze periode verklaarde u doordat u in deze periode nooit buitenkwam (CGVS p.7). Buitenkomen is evenwel geen vereiste om tijd te kunnen inschatten. Van iemand die ondergedoken leefde en wiens leven bedreigd werd kan minstens verwacht worden dat die de duur van deze periode met enige zekerheid kan benoemen, in casu quod non. Bovendien is het bijzonder opvallend dat u er in slaagt verschillende bomaanslagen te benoemen in 2012 en 2013, maar dat u er niet in slaagt om de meer recente incidenten van 2014 en 2015 te benoemen (CGVS p.14).

Aangezien u noch aan de hand van verklaringen noch aan de hand van documenten heeft kunnen aantonen dat u in Pakistan verbleef tot januari 2015 en van juni tot augustus of september 2015, rijst dan ook het vermoeden dat uw Pakistan reeds langer heeft verlaten dan u wenst te laten uitschijnen. Dit wijst niet alleen op een gebrek aan medewerking waardoor uw algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnd wordt, maar dit plaatst uw asielrelaas ook op losse schroeven. Indien u immers niet in Pakistan verbleef in de zomer van 2015, is het eveneens niet mogelijk dat u er bedreigd werd."

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk heeft aangeduid dat hij eind augustus of "begin september" Pakistan heeft verlaten, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden in zijn eerder afgelegde en vaag bevonden verklaringen, waarmee hij er niet in slaagt om een valabel argument bij te brengen om voormelde pertinente motivering in een ander daglicht te plaatsen. Het tijdsverloop sinds zijn vertrek uit Pakistan en zijn verklaring dat hij intussen door vele moeilijkheden is gegaan, vormen op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan verzoekers vertrek uit Pakistan gezien worden als een manifeste afwijking op de alledaagsheid en is dit van determinerende invloed geweest op zijn verdere leven, zodat redelijkerwijze kan worden geacht dat deze gebeurtenis in zijn geheugen gegrift is. Dezelfde vaststelling gaat op aangaande verzoekers verklaringen over de duur van zijn verblijf bij een vriend van zijn broer vlak voor zijn vertrek uit Pakistan.

Verzoeker geeft voorts aan dat er in Balochistan elk jaar vele aanslagen plaatsvinden en hij zich dus geen grote aanvallen kon herinneren van 2014 of 2015. Hiermee slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Er dient immers opgemerkt dat verzoeker er, ondanks het door hem aangehaalde tijdsverloop en het gegeven dat er veel aanslagen plaatsvinden in het algemeen, wel in slaagt om verschillende incidenten uit 2012 en 2013 te benoemen (administratief dossier, stuk 6, p. 14). Bijgevolg draagt de vaststelling dat verzoeker geen incidenten van 2014 of 2015 kon benoemen, wel degelijk bij tot het besluit dat hij zijn recente herkomst uit Balochistan, Pakistan niet aannemelijk weet te maken. Te meer nu verzoeker zelf aangeeft dat er nochtans "elk jaar vele aanslagen gebeuren", zodat van hem redelijkerwijze had kunnen worden verwacht dat hij minstens enkele van deze aanslagen zou kunnen duiden zo hij zich daadwerkelijk in Pakistan zou hebben bevonden gedurende die periode.

2.3.2.5.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt tevens pertinent op dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker voert aan dat hij zijn spijt heeft betuigd, dat hij slechte adviezen van andere personen kreeg. In dit verband dient te worden opgemerkt dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij bij de aanvang van de asielprocedure, *in casu* in Zwitserland, zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven, *quod non in casu*. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen in het kader van zijn asielprocedure in Zwitserland doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoekers argumentatie dat hij voor de Belgische asielinstanties wel degelijk de waarheid heeft verteld, valt niet te rijmen met de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker op verschillende punten ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende kernelementen van zijn recente herkomst en zijn vluchtrelaas.

2.3.2.5.3. Tevens kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden bekering tot het sjiisme.

Vooreerst wordt dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld als volgt:

"(...)

Hoewel het CGVS het mogelijk acht dat u vrienden heeft van allerlei religieuze achtergronden en u een redelijk open houding aanneemt ten aanzien van religie, heeft u het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u zich werkelijk heeft bekeerd. Zo wordt de geloofwaardigheid van deze verklaring reeds in ernstige mate ondermijnd doordat u vergat te vermelden bij uw interview bij de DVZ dat u zich beschouwde als sjiïet. U verklaarde hier namelijk nog duidelijk soenniet te zijn (zie verklaring DVZ, punt 9). Uw bewering dat deze vraag u niet gesteld werd bij uw interview bij DVZ kan hierbij niet overtuigen, daar uw verklaringen u bij DVZ werden voorgelezen en u die heeft ondertekend ter goedkeuring (CGVS p.23). U kreeg bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS daarnaast de kans om eventuele bemerkingen te geven aangaande uw interview bij DVZ. U gaf hier echter aan geen opmerkingen te hebben (CGVS p.3). Voorts is het opvallend dat u tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland geen enkele melding heeft gemaakt van deze bekering (CGVS p.8). Indien u werkelijk op

basis van deze bekering een terugkeer naar Pakistan onmogelijk acht, kan immers van u verwacht worden dat u deze problemen bij een verzoek om internationale bescherming zou aanhalen.”

Waar verzoeker benadrukt dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gevraagd werd naar zijn geloofsovertuiging of ten minste dat het niet zo getolkt werd, dat er misschien een vertalingsprobleem was, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen/misverstanden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertaling zou zijn gehypothetheerd. De vragenlijst die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Urdu, zonder voorbehoud ondertekend en aldus te kennen gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 20). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf verzoeker bovendien aan dat zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij alle redenen voor zijn vertrek uit Pakistan kon uiteenzetten (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van dat interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker aangevoerde vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor de vastgestelde inconsistentie aangaande zijn geloofsovertuiging. Te meer nu blijkt dat hij tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland evenmin enige melding heeft gemaakt van deze bekering tot het sjiisme, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land (*in casu* Pakistan) waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. De Raad stelt echter met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker er niet in slaagt om doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen aangaande het proces van zijn bekering, alsook dat zijn kennis over zijn nieuwe geloof danig beperkt is, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Voorts kon er worden vastgesteld dat u nauwelijks kan vertellen over uw bekering. Zo werd u herhaaldelijk gevraagd tot welke strekking binnen het sjiisme u zich bekeerde. Hierbij ontweek u telkens de vraag door over een ander onderwerp te beginnen. Pas bij de derde concrete vraag gaf u aan dat u tot de strekking van de twaalf imams behoorde (CGVS p.8-9). Dat u zoveel vragen nodig heeft om een dergelijk simpel en essentieel aspect van uw religie te verduidelijken lijkt er eerder op te wijzen dat u tijd trachtte te kopen door vragen te ontwijken zodat u een correct antwoord kon bedenken. Daarnaast slaagde u er niet om het concrete moment waarop u zich bekeerde te benoemen. U gaf immers slechts zeer algemeen het jaar 2012 aan (CGVS p.9). Zelfs na enkele bijvragen kwam u niet verder dan de bewering dat u zich misschien wel ergens in de derde of vierde maand van 2012 bekeerde (CGVS p.9). Van iemand die een dergelijk drastische keuze maakt, kan evenwel een meer concreet moment verwacht worden waarop die zich zou hebben bekeerd, in casu quod non. U slaagde er daarnaast niet in om een overtuigende en concrete motivatie te geven voor uw bekering. Zo gaf u, wederom na herhaaldelijke vragen, slechts in algemene termen aan dat u zich aangetrokken voelde tot de rituelen, en de simpelheid van het sjiisme (CGVS p.8-9). Sjiieten kennen volgens u ook veel meer over hun geloof dan soennieten (CGVS p.9). Van iemand die een dergelijk controversiële stap zet om zich te bekeren kan nochtans verwacht worden dat die hier een veel meer concrete motivatie voor kan geven dan dergelijke vage beschrijving. U werd daarom nogmaals gevraagd naar deze concrete reden waarna u begon te beschrijven welke fouten u als soenniet geleerd had over sjiieten (CGVS p.9-10). Dat u

leerde dat de sjiieten niet zo slecht waren als de soennitische extremisten lieten uitschijnen vormt evenwel wederom geen voldoende motivatie om u te bekeren. U bent er dus niet in geslaagd om te verklaren waarom u het sjiïsme verkoos boven het soennisme. Hierbij is het overigens opvallend dat de enige concrete stap die u zette om kennis te vergaren over het sjiïsme zich beperkte tot bezoeken aan imam bargahs (CGVS p.10). Van iemand die een dergelijk grote stap gaat zetten zou namelijk verwacht kunnen worden dat die hier ook via andere kanalen de nodige opzoekingen over doet, in casu quod non. Hierdoor kan er weinig geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering.

(...)

Tot slot bleek uw kennis over uw nieuwe geloof danig beperkt dat de ongeloofwaardigheid van uw bekering nogmaals bevestigd wordt. Zo gaf u aan dat de sjiieten vasten tijdens de ramadan, in de maand muharram, op ashura, de veertigste dag van muharram en de overlijdensdagen van de imams (CGVS p.10). Uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat het op ashura aangeraden wordt voor soennieten om te vasten, maar dat dit sterk ontraden wordt onder sjiieten. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat er heel wat meer dagen zijn waarop het voor sjiieten aangeraden is te vasten, dan u zelf vermeldt. Dat u een dergelijk essentieel aspect van uw nieuwe geloof niet correct kan benoemen, ondermijnt dan ook nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

(...)"

In zoverre verzoeker beargumenteert dat de 'protection officer' meer vragen had moeten stellen aangaande het precieze tijdstip van zijn bekering zo deze zijn antwoord niet voldoende vond en hij niet geïnformeerd werd over het belang van de precisie van zijn antwoorden, dient erop gewezen dat verzoeker van bij aanvang van de procedure werd gewezen op het belang van het afleggen van correcte, nauwkeurige en volledige verklaringen (Voorafgaand advies, Vragenlijst DVZ). Verzoeker is bovendien zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en het komt niet aan de *protection officer* toe om het persoonlijk onderhoud te "sturen". Verzoeker noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Waar verzoeker wijst op elementen die hij volgens hem wel correct en volledig heeft uiteengezet, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Verder dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en ongeloofwaardige karakter van zijn kennis blijkt. Het louter citeren van deze verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes en ongeloofwaardigheden in verzoekers relaas zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf. Te meer nu kan worden aangenomen dat hij de kennis die hij alsnog tentoonspreidt van het sjiïsme zou hebben kunnen opgedaan via zijn vrienden van allerlei religieuze strekkingen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan hoger vermelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers verklaringen als zou hij zijn bekering gedurende twee jaar verborgen hebben kunnen houden voor zijn familie zijn evenmin geloofwaardig. Dienaangaande considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

*"Het is voorts opvallend dat u er gedurende twee jaar in slaagde uw geloof te verbergen voor uw familie. U verklaart nochtans dat u geregeld naar de imam bargah ging en deelnam aan verschillende ceremonies, waarvan sommigen ook 's nachts plaatsvonden en woonde in hetzelfde huis als uw nonkels (CGVS p.18). Ook over het moment waarop uw familie ontdekte dat u bekeerd was bleef u bijzonder vaag. U verklaarde namelijk dat het aan het eind van 2014 gebeurde (CGVS p.17). Pas na een bijvraag verklaarde u dat het in de elfde maand was en dat u de martelaren herdacht (CGVS p.17). Toch liet u het na dit ingrijpende moment concreet in de tijd te plaatsen, hetgeen op zijn minst bevreemdend is.
(...)"*

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij zich vaak in de massa van andere geloofsgenoten verscholen hield en deelnam aan ceremonies op een discrete manier, alsook dat hij helemaal vrij was in zijn bewegen zodat zijn familie geen vermoedens had. De Raad merkt evenwel op dat het allerminst aannemelijk is dat verzoeker, die nochtans aangeeft dat hij samen met zijn ooms en zijn grootvader in één huis woonde, gedurende twee jaar ongemerkt kon deelnemen aan ceremonies en de imam bargah zou hebben kunnen bezoeken. Te meer nu hij zelf aangeeft dat hij ook 's nachts ceremonies bijwoonde (administratief dossier, stuk 6, p. 18) en redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn huisgenoten hiervan hoogte zouden krijgen. Met het louter volharden in zijn verklaring als zou zijn familie in de elfde maand ontdekt hebben dat hij bekeerd was, brengt verzoeker opnieuw geen enkel valabel argument aan om de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden bekering tot het sjiisme.

De documenten die verzoeker in de aanvullende nota voorlegt doen hieraan geen afbreuk. De verklaring van de voorzitter van de *"Balochistan Shia Conference"* in Quetta van 4 oktober 2020 vermeldt dat verzoeker zich in 2012 bekeerde van Soenniet naar Sjiïet, dat zijn familie Soennitisch is en dat verzoekers leven bedreigd wordt door zijn familie en door Lakshar e Jhangvi. De brief van de leider van de iman bargah moskee van 3 oktober 2020 vermeldt dat verzoeker zich vanuit een Soennitische familie bekeerd heeft tot het Sjiïsme en dat zijn leven bedreigd wordt door zijn familie en door Lakshar e Jhangvi. Deze documenten geven blijk van een gesolliciteerd karakter en nemen niet weg dat verzoeker bij het interview bij de DVZ niet vermeldde dat hij zich beschouwde als Sjiïet, dat hij van deze bekering geen melding heeft gemaakt in Zwitserland, dat hij nauwelijks iets kon vertellen over zijn bekering, dat hij geen motivatie kon geven voor zijn bekering, dat hij weinig concrete stappen zette om kennis te vergaren over het sjiïsme, dat het opvallend is dat hij gedurende twee jaar zijn geloof verborgen kon houden voor zijn familie en dat zijn kennis over zijn nieuwe geloof danig beperkt is. De omstandigheid dat in deze documenten vermeld wordt dat verzoeker vreest voor zijn leven wegens zijn familie en Lakshar e Jhangvi neemt niet weg dat verzoeker verklaard heeft na zijn verblijf in Qatar teruggekeerd te zijn naar Pakistan en weer ingetrokken te zijn bij zijn familie en dat hij nauwelijks getracht heeft bescherming te zoeken omwille van zijn beweerde problemen. Deze documenten kunnen bijgevolg de conclusies hierboven niet wijzigen.

2.3.2.5.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bekering, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolging die hij dienvolgens zou hebben gekend. Ten overvloede wordt in de bestreden beslissing nog overwogen als volgt:

"(...) Deze vaststelling wordt overigens bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent. Zo legt u hier geen enkel bewijs van neer. U verklaart nochtans oneindig veel dreig telefoons gekregen te hebben (CGVS p.19). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u hier enig bewijs kan van voorleggen. Zelfs van de klacht die u tegen uw belagers indiende legt u geen enkel begin van bewijs neer (CGVS p.6). Voor het ontbreken van deze klacht legde u bovendien danig tegenstrijdige verklaringen af, dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering een klacht te hebben ingediend. U verklaarde namelijk eerst dat uw moeder die verloren heeft (CGVS p.5). Vervolgens verklaarde u dat uw moeder als ongeletterde vrouw de FIR heeft weggegooid om dan weer te beweren dat uw moeder ze mislegde (CGVS p.21). U voegde hier ook nog eens aan toe dat u in feite geen idee heeft of uw moeder deze FIR heeft (CGVS p.21). Hierbij is het daarenboven vreemd dat uw moeder uw FIR bewaarde en niet u zelf, die de klacht had ingediend. Hierop gewezen, slaagde u er niet in hier een verklaring voor te geven (CGVS p.21). Ook uw verklaringen over uw beweerde problemen konden allerminst overtuigen. Zo is het vreemd dat u nadat uw familie ontdekte dat u zich bekeerd had en uw grootvader er zogezegd mee gedreigd had u te vermoorden, simpelweg nog een tot twee maanden

bleef wonen bij uw familie (CGVS p.7, 8, 17, 18). Zelfs nadat u veilig en ver weg was van uw familie in Qatar, keerde u daarenboven terug naar Pakistan en trok u er terug in bij de familie die u vreesde (CGVS p.19). Dat u herhaaldelijk en vrijwillig verbleef bij de personen die u zogezegd vreesde staat lijnrecht tegenover uw beweerde vrees en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate. U werd met dit vreemde gedrag geconfronteerd, maar slaagde er niet in om een verklaring te geven (CGVS p.19). U heeft daarenboven nauwelijks getracht bescherming te zoeken. het bleef bij de (ongeloofwaardig bevonden) ene klacht die u zou hebben ingediend, u zou vervolgens zelfs nooit meer zijn gaan informeren bij de politie naar de stand van het onderzoek (CGVS p.21). Voorts heeft u geen andere stappen ondernomen (CGVS p.21). Uw verklaring dat u te bang was om dergelijke stappen te zetten valt niet te vereenzelvigen met uw verblijf bij dezelfde personen die u bedreigden (CGVS p.18, 21). Bovendien kan verwacht worden dat u eerst al uw beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst uitput alvorens elders bescherming te vragen, in casu quod non."

Aangaande de reden dat verzoeker de klacht niet kan voorleggen, merkt hij in het verzoekschrift op dat hij deze bij zijn moeder liet en dat zij het document niet kan terugvinden omdat zij analfabeet is. De Raad merkt evenwel opnieuw op dat het louter herhalen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg impliciet ontkennen van andere afgelegde verklaringen niet kunnen volstaan om de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen toe te dichten.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hij het in het begin goed had bij zijn familie, dat zij hem eerst gewoon negeerden, doch dat hij op zijn kamer bleef vanaf het ogenblik dat er dreigtelefoons kwamen, brengt hij geen enkel argument bij om te verklaren waarom hij, nadat hij van januari tot juni 2015 veilig bij zijn broer in Qatar verbleef, terugkeerde naar Pakistan en meer bepaald naar het huis van zijn familie die hem eerder reeds bedreigd hadden omwille van zijn voorgehouden bekering. Dat verzoeker in zijn kamer bleef in het huis waar ook zijn ooms en grootvader leefden vanaf het ogenblik dat hij dreigtelefoons ontving, waarvan hij vermoedde dat zij van zijn familie afkomstig waren, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een houding waarbij hij de nodige voorzichtigheid aan de dag legde en/of de nodige voorzorgsmaatregelen nam. Te meer nu hij verklaart dat hij eerder reeds met de dood werd bedreigd door zijn ooms en grootvader (administratief dossier, stuk 6, p. 16-17).

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen aangaande het feit dat hij maar één keer naar de politie ging en voert aan dat het voor hem duidelijk was dat zij hem niet zouden helpen. Er dient echter op gewezen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zelfs nooit is gaan informeren naar de stand van het onderzoek na zijn klacht bij de politie (administratief dossier, stuk 6, p. 21) en hij zich aldus tot blote beweringen beperkt waar hij stelt dat de politie hem niet zou hebben willen helpen.

2.3.2.5.5. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.5.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoekers algemene bewering dat het leven in Balochistan onveilig is niet kan volstaan, nu hij immers *in concreto* dient aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt en (ii) uit het feit dat verzoekers broer bij een aanval gewond raakte niet kan volstaan om te besluiten tot een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker en hij dit ook nooit heeft aangegeven als reden voor problemen in Pakistan. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De uitgebreide motivering aangaande het sektarisch geweld in Pakistan ten aanzien van sjiïeten en de verwijzing naar het rapport "EASO. *Pakistan: Security situation*" van juni 2019 in dit verband kan, gezien hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden bekering tot het sjiïsme, dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiïtische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale

districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balochistan te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Balochistan een lange strijd tussen separatisten en de overheid kent, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army en de Baloch Liberation Front strijden voor meer politieke autonomie. Het conflict in Balochistan valt evenwel qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in de minder bevolkte tribale districten in KP. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld voornamelijk geconcentreerd is in de stad Quetta en in mindere mate voorkomt in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Balochistan plaatsvinden zijn doelgericht van aard. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. In de provincie vonden voorts nog steeds aanslagen plaats waarbij christenen, Hindoes en de sjiitische Hazara-minderheid gevisieerd werden. Het aantal veiligheidsincidenten in Balochistan daalde in 2018-2019 ten opzichte van het voorbije jaar. Echter steeg het aantal slachtoffers bij deze incidenten, wat erop wijst dat de gepleegde aanslagen dodelijker zijn, maar bleef het aantal burgerslachtoffers nog steeds relatief beperkt in de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balochistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balochistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balochistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn bekering tot het sjiisme, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze bekering geen geloof kan worden gehecht.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven

uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET